

זֶה הַזְמַן וְלֹא יַעֲבוֹר

תתלח – צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון לכל" –

"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם כ"א חֲשׂוֹן:

סֵדֶר לְקוּטוּי מוֹהַר"ן הַיְוֹטוּי:

הַיְוֹטוּי יֵהוּ לְשׁוֹן רַצְנוּ זְכוּנוּ לְבִרְכָה

רַבֵּי יוֹנָתָן מִשְׁתַּעֵי: זְמַנָּא חֲדָא הָוָה קְאִזְלִינָא בְּסִפְיַנְתָּא, וְחִזְיָנָן חַהוּא קַרְטָלִיתָא, דְּחִזּוּ מִקְבְּעֵי בַּה אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת, וְחֲדָרֵי לָה מֵינֵי דְכּוּרֵי דְמִקְרֵי בִירְשָׁא. נְחִית בֵּר אָמוּרָאֵי לְאַתּוּי, וְרַגְשׁ, וּבְעֵי דְנִשְׁמַטָּה לְאַטְמָה, וְזֶרֶק זִיקָא דְחִלָּא וְנַחַת. נִפְק בְּרַת-קָלָא וְאַמַּר: מַאי אֵית לְכוּ בְּחֲדֵי קַרְטָלִיתָא דְדְבִיתָהוּ דְרַבֵּי חַנִּינָא בֶן-דּוּסָא, דְעַתִּידָה לְשַׁדְיָא תְּכַלְתָּא בַּה לְצַדִּיקֵי לְעֵלְמָא דְאַתִּי (בְּבֹא בַתְרָא ע"ד)

רַצְנָא"ס:

קַרְטָלִיתָא – אֲרָגוּ: דְמִקְרֵי בִירְשָׁא – כְּדָ שְׂמוּ: בֵּר אָמוּרָאֵי – אָדָם שְׂיֻדַּע לְשׁוֹט בְּמֵימָם: בְּעֵי דְנִשְׁמַטָּה לְאַטְמָה – שְׂבִקְשׁ לְחַתְדָּ יִרְכוּ: זֶרֶק לָה חִלָּא – חֲמִץ, וּבְרַח מִרִיחוֹ לַיִם: לְמִשְׁדִּיא בַּה – לְהַצְנִיעַ בּוּ:

לְשׁוֹן רַצְנוּ זְכוּנוּ לְבִרְכָה

רַבֵּי יוֹנָתָן מִשְׁתַּעֵי: זְמַנָּא חֲדָא הָוָה קְאִזְלִינָא בְּסִפְיַנְתָּא, וְחִזְיָנָא חַהוּא קַרְטָלִיתָא וְכוּ'.

א דַּע, כִּי לְכָל דְּבַר יֵשׁ תְּכַלִּית, וְלְתַכְלִית יֵשׁ עוֹד תְּכַלִּית אַחַר, גְּבִיָּה מֵעַל גְּבִיָּה. לְמַשָּׁל: תְּכַלִּית בְּנִין הַבֵּית – כִּדֵּי שְׂיָהָא לְאָדָם מְקוּם לְנוּחַ, וְתַכְלִית הַמְּנוּחָה – כִּדֵּי שְׂיֻכַּל בְּכַח הַזֵּה לְעַבַּד אֶת הַשָּׁם, וְתַכְלִית הָעֲבוּדָה וְכוּ'.

וְתַכְלִית שֶׁל כָּל דְּבַר הוּא מְחַבֵּר לְהַמְחֵשְׁבָה וְהַשְׁכָּל, יוֹתֵר מִהַדְּבַר שְׂיָהָה הַתְּכַלִּית בָּא מִמְּנוּ, וְקָרוֹב הַתְּכַלִּית

לְהַמְחִשֵּׁב בְּקֶרֶב יוֹתֵר מִהַדְבָּר, כִּי סוֹף מַעֲשֵׂה – בְּמַחְשָׁבָה
 תְּחִלָּה; נִמְצָא שְׁהַסּוֹף וְהַתְּכֵלִית הוּא תְּחִלָּה בְּמַחְשָׁבָה וְקֶרֶב לָהּ,
 וּמִהַתְּכֵלִית נִשְׁתַּלְּשֵׁל הַמַּעֲשֵׂה. לְמַשָּׁל: כְּשֶׁעוֹלָה בְּמַחְשָׁבָה לְבָנוֹת
 לוֹ בַּיִת, בּוֹדֵאי הַבַּיִת אֵינּוּ נִבְנָה בְּבַת-אֶחָת, אֲלָא צָרִיךְ לְהַכִּין
 עֲצִים, וְלִסְתֵּת וְלְבָנוֹת כָּל עֵץ וְעֵץ לְפִי צָרְכוֹ, וְאַחֲרֵכֶּךָ נִבְנָה
 וְנִשְׁלַם הַבַּיִת. נִמְצָא שְׁלֵמוֹת הַבַּיִת, שֶׁהִיא תְּכֵלִית הַבְּנִין וְסוֹפוֹ,
 הִיָּה בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה. נִמְצָא שֶׁהַתְּכֵלִית הוּא קֶרֶב לְמַחְשָׁבָה
 בְּיוֹתֵר מִהַתְּחִלָּת הַמַּעֲשֵׂה.

ב וְדַע, שֶׁהַתְּכֵלִית שֶׁל הַבְּרִיאָה הוּא שְׁעֵשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא. וְאִי
 אֶפְשָׁר לְקָרֵב זֹאת הַתְּכֵלִית לְמַחְשָׁבוֹת בְּנֵי-אָדָם, כִּי
 זֹאת הַתְּכֵלִית עָלְיוֹ נֶאֱמַר (יִשְׁעִיהוּ ס"ד): "עֵינִן לֹא רָאִתָּה וְכוּ". אֲבָל
 הַצְּדִיקִים בְּאַמֶּת, גַּם הֵם יְכוּלִים לְתַפֵּס בְּמַחְשָׁבָתָם תְּכֵלִית עוֹלָם
 הַבָּא. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, לְפִי שְׂרָשׁוֹ שֵׁישׁ לוֹ בְּתוֹךְ נְשִׁמַּת
 הַצְּדִיק, כִּן מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ גַם כִּן זֹאת הַתְּכֵלִית, כְּפִי הַפֶּרֶת הַכַּעַס
 בְּרַחֲמָנוֹת. הֵינּוּ כְּשֶׁבָא אָדָם לְכֹלל כַּעַס, לֹא יִפְעַל בְּכַעְסוֹ שׁוֹם
 אֲבִזְרִיּוֹת, וְאַדְרָבָּא, יִמְתִּיק הַכַּעַס בְּרַחֲמָנוֹת, בְּבַחֲיִנַת: "בְּרַגְזוֹ רַחֵם
 תִּזְכּוֹר" (חֲבִקוּק ג), וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֵׂה עֲטָרָה לְעַנּוּיִם, הַבּוֹרְחִים
 מִכְּבוֹד וְשָׂרָרָה וְעוֹשִׂין עֲצָמֵן כְּשִׁירִים, וְכִשְׁנַת-עֲטָרִין בְּעֲטָרָה שֶׁל
 רַחֲמָנוֹת, בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים ק"ג): "הַמַּעֲטָרְכֵי חֶסֶד וְרַחֲמִים", אֲזִי
 מְקַבְּלִין אֶת הַכְּבוֹד וְהַשָּׂרָרָה בְּעַל כָּרְחָם. וְזֶה בְּבַחֲיִנַת (יִשְׁעִיהוּ כ"ח):
 "עֲטָרַת צְבִי לְשֶׁאֵר עֲמוֹ" – 'לְמִי שֶׁמְשִׁים עֲצָמוֹ כְּשִׁירִים' (מְגִלָּה

ט"ו:).

כִּי זֶה שֶׁהַצְּדִיק בּוֹרַח מִהַשָּׂרָרָה וְהַכְּבוֹד וְאֵינּוּ רוֹצֵה לְהִנָּהִיג אֶת
 הָעוֹלָם, זֹאת הַמַּחְשָׁבָה בָּא לָהֶם מְבַחֲיִנַת הַסְּתָרַת פְּנֵי הַשֵּׁם,
 עַל-יְדֵי מַעוֹט אֲמוּנָה שֵׁישׁ בְּיִשְׂרָאֵל, כִּי לְפִי רַב הַכְּפִירָה, חָם

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתנן מנהג רבינו זצ"ל "לא יצא מקומו שיהיה מספרו רבנו יהיה תיקון רב"ל

"זקן נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְשָׁלוֹם, כֵּן הַסְתַּרְתָּ פְּנֵי הַשֵּׁם, וְאִין רוּצָה לְהִנְהִיג אוֹתָם. וְהַסְתַּרְתָּה הַזֹּאת הִיא בְּחִינֹת כַּעֲסוֹ וְחֶרוֹן-אָפוֹ, הַבָּא עַל-יַדֵּי עֲבוֹדַת אֱלֹהִים, כְּמֵאמֶר: כָּל זְמַן שֵׁישׁ עֲבוֹדַת אֱלֹהִים בְּעוֹלָם, חֶרוֹן-אָף בְּעוֹלָם (סְפָרֵי פְּרָשַׁת רָאָה). וְאִפְלוּ כְּשֵׁאִין עֲבוֹדַת אֱלֹהִים בְּעוֹלָם, אֲלֹא שְׁהֲאֻמְנָה אִין כָּל כָּךְ בְּשִׁלְמוֹת, אִזּוּ גַם כֵּן הַחֶרוֹן-אָף וְהַסְתַּרְתּוֹ לְפִי הַתְמַעֲטוֹת הָאֻמְנָה. וּמַחְמַת שְׁחֶרוֹן אָפוֹ כְּרָגַע, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (תְּהִלִּים ל'): "כִּי רָגַע בְּאָפוֹ", עַל-יַדֵּי-זֶה אִין נְרָגַשׁ, אֲלֹא כְּשֵׁישׁ עֲבוֹדַת אֱלֹהִים בְּעוֹלָם; אֲבָל בְּלֹא עֲבוֹדַת אֱלֹהִים, אֲלֹא בְּחֶסְרוֹן מְשִׁלְמוֹת אֻמְנָה, אִזּוּ בּוֹדָאי אִינוֹ נְרָגַשׁ מְעַט הַחֶרוֹן-אָף שְׁבַחֲלֵק הָרָגַע, וְאִין נִכְרַח הַסְתַּרְתָּ פְּנֵי הַשֵּׁם. אֲבָל הַשִּׁתְּלִשְׁלוֹת שֶׁל הַחֶרוֹן-אָף כְּשֵׁבֵא לְהַצְדִּיקִים, אִזּוּ מְסַתִּירִים פְּנֵיהֶם מִהָעוֹלָם וְאִינָם רוּצִים לְהִנְהִיג אֶת הָעוֹלָם. וּמַחְמַת שְׁחֶרוֹן-אָף הוּא מְעַט מִן הַמְּעַט מַחֲלֵק הָרָגַע, עַל-יַדֵּי-זֶה אִינָם תּוֹלִים הַסְתַּרְתָּ פְּנֵיהֶם בְּרָגוֹ, אֲלֹא תוֹלִים הַסְתַּרְתָּ פְּנֵיהֶם בְּקִטְנוֹתָם, וְעוֹשִׂים עֲצָמִן כְּשִׁירִים וְאוֹמְרִים שְׁאִינָם רְאוּיִין לְהִנְהִיג הָעוֹלָם. וּבְאֻמַּת גַּם הֵם אִינָם יוֹדְעִים וּמְרַגְּשִׁים אֶת הַחֶרוֹן-אָף, כִּי הוּא מְעַט מִן הַמְּעַט.

וְזֶהוּ: כְּשֶׁהִקְטִין מִשָּׁה אֶת עֲצָמוֹ מִלִּילָךְ לְמַצְרִים וְלַהֲיוֹת מִנְהִיג, אָמַר (שְׁמוֹת ג'): "מִי אָנֹכִי כִי אֵלֶיךָ אֵל פְּרַעֲהָ", וְשָׂאָר דְּבַרְיוֹ - כְּתוּב (שָׁם ד'): "וַיַּחַר אֵף ה' בְּמִשָּׁה", פְּרוּשׁ: זֹאת הַהִקְטָנָה שֶׁלֹּא רָצָה לְהִיוֹת מִנְהִיג, זֶה מַחְמַת שֶׁנִּשְׁתַּלְשַׁל בּוֹ חֶרוֹן-אָף ה' כִּנְ"ל. אֲבָל עַל-יַדֵּי שֶׁנִּמְתָּק הָרָגוֹ וְהַחֶרוֹן-אָף עַל-יַדֵּי רַחֲמָנוֹת כִּנְ"ל, אִזּוּ נִמְתָּק הַחֶרוֹן-אָף שֵׁישׁ בְּתוֹךְ הַצְדִּיקִים עַל-יַדֵּי הַרְחָמָנוֹת, וְאִזּוּ הַרְחָמָנוֹת גּוֹבֵר עֲלֵיהֶם, וּמְרַחֲמִים עַל הָעוֹלָם וְנִתְרַצִּים בְּהִנְהָגָתוֹ, וּמְקַבְּלִים עַל עֲצָמִן הַשְּׂרָרָה שֶׁל הַהִנְהָגָה, וּבְזֹאת הַרְחָמָנוֹת הֵם מִנְהִיגִים אֶת הָעוֹלָם, בְּבַחֲיִנַת (יִשְׁעֵיהוּ מ"ט): "כִּי מְרַחֲמִם יִנְהַגִּם".

נמצא שזאת הרחמנות היא עטרתם, שמעטר אותם במדת מלכות ומנהיג.

וזה בחינות: קרטליתא דמקבלי בה אבנים טובות. קרטליתא - פירש רשב"ם: 'ארגז'. ארגז - זה בחינות רגז הנ"ל, ואבנים טובות - זה בחינות עטרה הנ"ל, בחינות רחמנות הנ"ל. והדרי לה מיני דכורי דמקרי בירשא - זה בחינות אמונה, כמאמר (מגלה י): "תחת הנעצוץ יעלה ברוש", זה מרדכי ונקרא יהודי, על שם שכפר בעבודת אלילים, כמאמר (שם י"ג): 'כל הכופר בעכו"ם נקרא יהודי'.

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

רבי יונתן משתעי קרטליתא יח

א לכל דבר יש תכלית ולזה התכלית יש עוד תכלית אחר גבה מעל גבה. והעקר הוא התכלית האחרון שהוא שעשועי עולם הבא שהוא עקר התכלית האחרון של כל הבריאה ושל כל הדברים שבעולם. אבל אין מי שיכול להשיג ולתפס במחשבתו התכלית הזו כי אם הצדיקים. וכל אחד מישראל לפי שרש שיש לו בתוך נשמת הצדיק בן מקבל ממנו זה התכלית כפי מה שמשבר הפעם ברחמנות. ועל ידי זה יזכה להגיע ולהשיג התכלית בכל דבר שבעולם שזה העקר:

ב צריך לשבר את הפעם ברחמנות. הינו כשבא לכלל פעם לא יפעל בפעם שום אכזריות רק אדרבה יתגבר אז ברחמנות גדול על זה שרוצה לבעם וימתיק הפעם ברחמנות. ועל ידי זה נעשה עטרה לענוים הבורחים מכבוד ושררה ואזי מקבלים את הכבוד והשררה בעל כרחם:

סדר תשי מלוח ר"ן הי"פני:

צו (יז) פעם אחד היה איש אחד שהיה עשיר גדול והיה יושב בחנות עם כמה סחורות בדרך החנונים ובאו אליו גנבים וגנבו ממנו הוננו ורכושו ונתדלדל הרבה. והלך וקבץ את יתר הפלטה ועשה לו מעמד וחזר וקנה סחורות ושוב נעשה חנוני. וחזרו ובאו אליו גנבים וגנבו את יתר הפלטה והוננו הנשאר גם כן ממנו. וחזר שוב וקבץ ממעט פלטה הנשארת לו ומהתכשיטין של אשתו וחזר ועשה לו איזה מעמד בחנות לפרנס את ביתו, וחזרו ובאו אליו גנבים וגנבו את יתר הפלטה הנשארת עד שנתדלדל מאד ונשאר ביתו ריקן מכל.

והלך וקבץ לאיזה סך מועט מאד וקנה לו סחורות קטנים והלך על הכפרים בדרך העניים שנושאים חבילות עם מחטין וצנורות וכיוצא בזה דברים קטנים. והיה הולך על הכפרים כדי לתת לחם לביתו. והיה מחליף עם הערלים מחטין על עופות וביצים וכיוצא בדרך העניים כאלו.

פעם אחד היה הולך מן הכפרים ונשא עמו מעט סחורות ואיזה מיני מאכל ופגע בו שווד אחד רוכב על הסוס ונשא אצלו שתי חבילות גדולות ורצה לגזלו והתחיל לבכות ולהתחנן אליו והוא לא השגיח על זה וגזל ממנו גם זה המעט שהיה לו ונשאר ריקן מכל וכל.

והיה הולך ובוכה מאד ונפשו מרה לו מאד, כי לא היה די בצרות הראשונות שנתדלדל כל כך מעשירות כזה, גם מעט חיותו בצמצום טרפו ממנו. בתוך כך הביט וראה והנה נפל השווד הנ"ל מן הסוס והיה רוצה לקום ועמד עליו הסוס ודרסו ברגליו על ראשו ונפל שם השווד ונהרג. והלך האיש הנגזל לשם וראה

שֶׁהַגְּזֵלָן שָׁלוּ נוֹפֵל מִת אֶרְצָה וּפָתַח אֶת הַחֲבִילוֹת שֶׁל הַגְּזֵלָן וּמָצָא
 שָׁם כָּל סְחֻרוֹתָיו וְהוֹנֵנוּ וּרְכוּשׁוֹ שֶׁגָּנְבוּ מִמֶּנּוּ מִתְחַלָּה וְעַד סוֹף.
 וְחָזַר בְּשָׁלוֹם לְבֵיתוֹ וְנִעְשָׂה עָשִׂיר כְּבֵתְחֻלָּה.

זֶה הָעֲנִיָּן לֹא שָׁמַעְתִּי בְּעֲצָמֵי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ רַק מִפִּי אַחֲרִים בְּשֵׁמוֹ
 וְאִם אָמַנְם בּוֹדְאֵי אֵינִי זֹכֵה לְהִבִּין רְמִיזוֹתָיו מֵה שְׁכִינָה בְּזֹאת
 הַמַּעֲשֵׂה. עִם כָּל זֶה מֵה שֶׁנִּרְאָה לְפִי עֲנִיּוֹת דַּעְתִּי בְּזֶה הוּא
 שֶׁמֶרְמֵז בְּזֶה הַתְּחִיבֵנוּ גְּדוֹל לְכָל אָדָם בְּפֶרֶט וּבְכֹלל שֶׁאֵף־עַל־פִּי
 שֶׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בִּימֵי חַיָּיו שֶׁגּוֹזְלִין אוֹתוֹ
 וְטוֹרְפִין מִמֶּנּוּ, וְכָל מֵה שֶׁמִּתְחַזֵּק לְהַחֲיִיז נִפְשׁוֹ בִּיתֵר הַפְּלִטָּה
 חוֹזְרִין וְאוֹרְבִין עָלָיו עַד שֶׁגּוֹנְבִין מִמֶּנּוּ גַם זֶה הַמַּעֲט. וְכֵן כִּפְּהַ
 פְּעָמִים בְּלִי מִסְפָּר. אֵף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יִתְיַאֲשׁ עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים כִּי
 אִם יִתְּלֶה עֵינָיו לְמָרוֹם וְיִבְכֶה וְיִצְעַק בְּכָל פֶּעַם אֱלֹהֵי יִתְבָּרֵךְ
 שִׁירָאָה בְּעֵנָיו וְעַמְלוֹ, אֲזִי סוֹף כָּל סוֹף יִפֹּל הַשׁוֹדֵד מִפְּלֶה שְׂאִין לָהּ
 תְּקוּמָה, וְיָשׁוּב וְיִקְבֵּל וְיִוצֵיא מִמֶּנּוּ כָּל הַקְּדָשׁוֹת וְכָל הָעֲבוֹדוֹת וְכָל
 הַטּוֹב שֶׁגָּנַב וְגָזַל מִמֶּנּוּ, וְיָשׁוּב לְעֲשִׂירוֹתוֹ וְטוֹבוֹ הַנִּצְחִי:

סדר הַשְּׂאֵלָה־בֵּית הַיּוֹמִי:

עז. עַל־יַדֵּי הַכְּפִירוֹת אֵין לְאָדָם חֲשֻׁקוֹת לְלַמֵּד. עח. עַל־יַדֵּי צְדָקָה
 לְשִׂמְחָה תִּזְכֶּה לְתוֹרָה לְשִׂמְחָה. עט. עַל־יַדֵּי קִימַת חַצוֹת יִזְכֶּה לְהִבִּין
 אֶת הַתּוֹרָה וְלְדַרְשׁ אוֹתָהּ. פ. מִי שֶׁפָּסַק מִדְּבַרֵּי תוֹרָה לְדַבָּרִים
 בְּטִלִּים, תִּקְוֵנוּ – שִׁיקוּם חַצוֹת. פא. מִי שֶׁשׁוֹנֵא אֶת הַשֶּׁקֶר כְּמוֹ
 תוֹעֵבָה, יִהְיֶה לוֹ חֲשֵׁק לְלַמֵּד. פב. הַסֶּפֶר שֶׁאָדָם רָשָׁע לָמַד מִמֶּנּוּ,
 אֵל תִּלְמַד מִמֶּנּוּ, כִּי הָאוֹתִיּוֹת הֵם יִרְשִׁיעוּ אוֹתָהּ. פג. כְּשֶׁאֲתָה
 שׁוֹמֵעַ תּוֹרָה אִזּוּ מוֹסֵר מֵאֶחָד וְלֹא נִתְכַבַּד בְּלִבָּךְ, יְדוּעַ שֶׁהוּא אֲוִיל.
 פד. הַתּוֹרָה – שִׁישׁ לָךְ הוֹצֵאוֹת עָלֶיךָ, עַל־יַדֵּי זֶה לֹא יִהְיֶה שְׂכוּחַ
 מִמֶּךָ. פע. מִי שֶׁרוֹדֵף אַחַר תְּאוֹת לְבוֹ, עַל־יַדֵּי זֶה תִּמָּצָא אוֹתוֹ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתמודד עם מצוקה רגשית וצ"ל "צדק צדק" מקורה שד"ך מצדד בספריו רבנו יהודה תיקון רב"ל

זוהר נתיב ו"ל יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּכָל פְּסוּק מִפְּסוּקֵי הַתּוֹרָה לְגַנְאֵי. פו. מִי שֶׁפּוֹרֵשׁ אֶת עַצְמוֹ מִן הַתּוֹרָה, נִתְחַבֵּר לַשָּׁטָן. פז. שְׁנֵי תַלְמִידֵי־חַכָּמִים הִמְכַבְּדִין זֶה לְזֶה בְּהִלְכָה לְשִׁמְהָ וּבִעֲנָוָה, הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְצַלִּיחַ לָהֶם, וְעוֹלָיִם לְגַדְלָהּ וְזוֹכִין לְתוֹרָה, שְׁנֵיתָנָה בְיָמִין וְזוֹכִין לְדַבָּרִים, שְׁנֵיתָנִין בְיָמִינָה שֶׁל תּוֹרָה. פח. תַּלְמִיד־חָכָם נוֹקֵם וְנוֹטֵר כְּנַחֲשׁ, הַדְּבִק בּוֹ, שְׁסוּפָה לְהַנּוֹת מִתְלַמְּדוֹ. פט. אָסוּר לְלַמֵּד מִן הַמְּשִׁיב לְעַבֹּדָה זָרָה, וְהַלּוֹמֵד מִמֶּנּוּ חַיֵּב מִיתָה. כ. תּוֹרָה בְּלֹא מְצוּת הוּא כְּמוֹ הַדָּם, שֵׁשׁ בּוֹ רֵיחַ וְאִין בּוֹ טַעַם. לא. בְּמִי אֵתָה מוֹצֵא סְדָרֵי תּוֹרָה, בְּמִי שֶׁמְשַׁכֵּים וּמְעַרִיב עֲלֵיהֶם בְּבֵית־הַמִּדְרָשׁ וּמְשַׁחֵיר אֶת פָּנָיו עֲלֵיהֶם כְּעוֹרֵב וּמְשִׁים עַצְמוֹ אַכְזָרִי עַל בְּנָיו כְּעוֹרֵב. לב. אִין מִן הַכֹּל זוֹכֵה אָדָם לְלַמֵּד, בְּשִׁבִיל זֶה הוֹלְכִים לְמַרְחָקִים לְלַמֵּד.

חֵלֶק שְׁנֵי א. יֵשׁ יִסּוּרִים הַבָּאִים עַל הָאָדָם וְנִקְבָּע לָהֶם זְמַן לְפִי חַיִּיב סְדוּר הַכּוֹכָבִים, הַמְּחַיְבִים כָּל אֱלוֹ הַיִּסּוּרִים, אֲבָל עַל־יְדֵי הַרְצוֹן וְהַתְּאַוָּה שְׁנֵיתָעוֹרֵר אֲצֵל הַתְּלַמִּידִים בְּשָׁעָה שֶׁהַגִּיעַ עִתָּם הַקְּבוּעַ לָהֶם לִילָף אֲצֵל הָרַב לְלַמֵּד, עַל־יְדֵי זֶה נִתְּבַטְּלִים הַיִּסּוּרִים קִדְּם הַזְּמַן הַקְּצוּב לָהֶם. ב. הַתּוֹרָה וְהַמְּעִשֵׁר וְהַשִּׁבְתָּה הֵם נוֹתְנִים חַיִּים גְּשָׁמִיִּים גַּם־כֵּן. ג. עַל־יְדֵי לְמוּד "שֶׁלְחַן עָרוּךְ" בָּאִים לִירְאָה. ד. מִי שֶׁלְמוּדוֹ בַּתּוֹרָה בְּמַחִין זָכִים, שֶׁאֲכִילָתוֹ כָּל־כֶּף בְּקִדְשָׁהּ, שְׁנֵיזוֹן מִמְּזוֹן, שֶׁהַמְּלָאכִים נִזְוֵנִין מִמֶּנּוּ, עַל־יְדֵי זֶה שׁוֹנְאָיו נִדְוֵנִין בְּחֶנֶק. וְסִימָן לְדַבָּר: "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְהִיּוֹת הַבְּקָר"; וּבְבִקְר הִיְתָה שֹׁכֶבֶת הַטָּל"; "וַיְהִי בְּאַשְׁמֹרֶת הַבְּקָר".

סְדָר שִׁיחֹת הַר"ן הַיּוֹמִי:

יח פעם אחד ספרנו עמו מענין הדפסת ספרים שבדורות הללו נתרבו מאד בעלי מדפיסים והם מדפיסים בכל פעם ספרים

הרבה מאד מראשונים ואחרונים וקפצו עליהם ובינא מאד כי הכל קונים ספרים עכשו וכו':

ואמר רבנו, זכרוננו לברכה: כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קל"ח:) 'עתידה תורה שתשכח מישראל, על-כן מדפיסים ספרים הרבה וכל אחד קונה ספרים כדי שיהיו ספרים ביד כל אחד, כדי שלא תשכח התורה על ידי רבוי הספרים הנמצאים ביד כל אחד ואחד ואפלו ביד חיט וכיוצא נמצאים עכשו ספרים וכל אחד חוטף וקונה ספרים כדי שיהיה ספרים ביד כל אחד כדי שלא תוכל התורה להשתכח עלידי-זה אבל זה אין יודעים שכשאינן לומדים התורה אין מועילים הספרים כלל, כי בעוונותינו הרבים נפל למוד התורה מאד והלימוד הוא מעט מאד עכשו בעוונותינו הרבים (הינו כי מה יועילו הספרים הרבים שלא תשתכח התורה מאחר שאין לומדים אותה בעוונותינו הרבים):

יט ואמר: נכספתי מאד להמשיך את העולם אל עשייה שיהיה חיוב אצל כל אחד ואחד ללמוד כך וכך בכל יום ולא יעבור וכיוצא ואמר: שאפלו אותן האנשים הרחוקים מן הקדשה מאד שנלכדו במצודה רעה עד שרגילין בעברות חם ושלום, רחמנא לצלן רחמנא לשזבן, אף-על-פי-כן הכח של התורה גדול כל-כך עד שיכולה להוציא אותם מן העברות שרגילין בהם חם ושלום ואם יעשו להם חק קבוע וחיוב חזק ללמוד בכל יום ויום כך וכך יהיה איך שיהיה בודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה על ידי התורה כי כח התורה גדול מאד וכל עקר מגמתו וקפצו היה תמיד רק לעבודות ועשיות של קדשה בלי שום חכמות כלל, רק שנעסק תמיד בעשיות של קדשה בפשיטות דהינו להרבות בלימוד התורה ולעשות מצוות הרבה בכל יום ולהרבות בתפלה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר

תתמו **ז** אומר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" **ז**
אומר "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות **ז**

וְתַחֲנוּנִים תָּמִיד וְהַכֵּל בְּפִשְׁיטוֹת בְּלִי שׁוֹם חֲכָמוֹת וְהִזְהִיר מְאֹד
לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד וְהִרְבָּה מְאֹד לְדַבֵּר עִמָּנוּ מִזֶּה מֵעַנְיֵן שִׂמְחָה
בְּמִבְּאֵר בַּסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים, אֲךָ יוֹתֵר מִזֶּה הִרְבָּה לְדַבֵּר עִמָּנוּ בְּעַל
פֶּה וְהִזְהִיר מְאֹד בְּכַתְּמָה אֲזַהְרוֹת כַּתְּמָה וְכַתְּמָה פְּעָמִים לְהִיּוֹת אֲךָ
שְׂמִיחַ תָּמִיד:

סֵדֶר שְׁלֹשִׁים עָרוּף הַיּוֹמִי:

(ז) אסור להזכיר הגשם עד שיכריז הש"צ (ויש אומרים שקודם שמתחילין מוסף מכריז השמש משיב הרוח וכו', כדי שהצבור יזכירו בתפלתן, וכן נוהגין), (מרדכי רפ"ק דתענית). הלכך אף אם הוא חולה או אנוס, לא יקדים תפלתו לתפלת הצבור, לפי שאסור להזכיר עד שיאמר ש"צ; אבל אם יודע שהכריז ש"צ, אעפ"י שהוא לא שמע, מזכיר; ומטעם זה, הבא לב"ה והצבור התחילו להתפלל, יתפלל ויזכיר, אע"פ שהוא לא שמע מש"צ. (ג) אם אמר משיב הרוח (בימות החמה), או לא אמרו בימות הגשמים, אין מחזירין אותו; וכן בטל, אם הזכירו בימות הגשמים, או לא הזכירו בימות החמה, אין מחזירין אותו. הגה: ואנו בני אשכנז לא מזכירין טל, לא בימות החמה ולא בימות הגשמים, רק אומרים בימות החמה ורב להושיע מכלכל חיים וכו'. (טור) י"א שש"צ פוסק להזכיר בתפלת מוסף יום טוב הראשון של פסח, אבל הקהל מזכירין ואינן פוסקין עד מנחה, ששמעו כבר מש"צ שפסק בתפלת המוסף, וכן נוהגין. (ד) אם אמר מוריד הגשם בימות החמה, מחזירין אותו וחוזר לראש הברכה; ואם סיים הברכה, חוזר לראש התפלה. אפילו במקום שצריכים גשם בימות החמה, אם הזכיר גשם במקום טל, מחזירין אותו. (וכן אם הזכיר גשם וטל נמי מחזירין אותו) (בית יוסף בשם הרמב"ם והרא"ש והטור). (ה) בימות הגשמים, אם לא אמר מוריד הגשם, מחזירין אותו; והני מילי שלא הזכיר טל, אבל אם הזכיר טל, אין מחזירין

אותו. (ו) במה דברים אמורים שמחזירין אותו כשלא אמר בימות
 הגשמים מוריד הגשם, היינו כשסיים כל הברכה והתחיל ברכה
 שאחריה, ואז חוזר לראש התפלה; אבל אם נזכר קודם שסיים
 הברכה, יאמר במקום שנזכר; ואפילו אם סיים הברכה, ונזכר
 קודם שהתחיל אתה קדוש, א"צ לחזור, אלא אומר: משיב הרוח
 ומוריד הגשם, בלא חתימה. הגה: שלשה ברכות הראשונות חשובות
 כאחת, ובכל מקום שטעה בהם, חוזר לראש, בין שהוא יחיד בין שהוא
 ציבור (טור). (ז) בכל מקום שאנו אומרים חוזר לברכה שטעה בה,
 ה"מ שטעה בשוגג, אבל במזיד ומתכוין, חוזר לראש. (ח) בימות
 החמה, אם נסתפק אם הזכיר מוריד הגשם אם לא, עד ל' יום
 בחזקת שהזכיר הגשם, וצריך לחזור. הגה: והוא הדין לדין דאין
 מזכירין טל בימות החמה, אם נסתפק לו אם אמר מוריד הגשם בימות
 הגשמים, כל ל' יום, חוזר, דודאי אמר כמו שרגיל והרי לא הזכיר לא טל ולא
 גשם; לאחר ל' יום אינו חוזר (ד"ע). (ט) אם ביום ראשון של פסח אומר
 ברכת אתה גבור עד מוריד הטל צ' פעמים, כנגד ל' יום שאומר
 אותו ג' פעמים בכל יום, משם ואילך אם אינו זוכר אם הזכיר גשם
 הרי הוא בחזקת שלא הזכיר גשם, ואינו צריך לחזור. הגה: וכן
 לדין, אם אמר עד מכלכל חיים בלא משיב הרוח ומוריד הגשם שמזכירין
 בימות הגשמים, וכן אם אמר בשמע"צ צ' פעמים אתה גבור עד מוריד
 הגשם, אם נסתפק אח"כ אם הזכיר או לא, חזקה שהזכירו (ד"ע).

סימן קטז (א) מפני שמותר האדם מן הבהמה היא הבינה
 והשכל, קבעו ברכת אתה חונן ראש לאמצעיות,
 שאם אין בינה אין תפלה.

סימן קטז (א) רפאנו ה' ונרפא, אע"ג דהכתוב ליחיד אין מכנין
 אותו לרבים, ה"מ בזמן שמתכוין לקרות, אבל

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתמוך בְּמִנְהַר מְנוּהַר עֲלֵיךָ לְ"עָדָה לְעָדָה מִקֻּוּהָ שִׁדְחָה לְעָדָה מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִיקוּן לְכָל" וְ
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוּר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

כשאומר אותו דרך תפלה ובקשה, מותר. מכל מקום אם אומר
מזמור שלם, אסור לשנות מלשון יחיד לרבים, או להיפך (טור
והרא"ש פרק הקורא עומד בשם הר"י).

סֵדֶר לְקוּפֵי תַפְלוֹת הַיּוֹפֵי:

שמו: רבונו של עולם, חוסה עלי ברחמיך והיה בעזרי, שיהיה לי
בושה גדולה בעולם הזה מפניך, שלא לעשות שום דבר נגד
רצונך, חס ושלום, מכל שכן וכל שכן שלא לעשות, חס ושלום,
שום נדנדוד עברה, חלילה ולא אבוש ולא אכלם לעולם הבא וזכני
שיהיה מורא שמים עלי כמורא בשר ודם, שיהיה לי יראה ובושה
מפניך כמו מפני בשר ודם ממש:

שמח: רבונו של עולם, מלך הכבוד, צופה בעלבון עלובים, החס
על כבוד הבריות המרחם על כל מעשיו, חוס ורחם וחמל
בחמלתך ורחמיך האמתיים, על עצם חרפתי וכלמתי ובשתי
הגדול ביותר בלי שעור וערך ומספר כאשר אתה לבד ידעת אתה
ידעת את חרפתי ובשתי וכלמתי מה אמר ומה אדבר בהאיך
אנפין איעול קדם מלכא איך אוכל להטמן מפני בשתי, איך אוכל
להסתיר פני בעלמא דקשוט מפני כלמתי איך אוכל להרים פני
המשחרים יותר משולי קדרה בפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, איך
ארים פני בפני אבותי אשר יצאתי על ידם לעולם איך ארים פני
בפני מורי ורבותי אשר הזרני בדרך הישר והאמת, ואנכי לא
חסתי על כבודם הגדול והקדוש, ובזיתי את עצמי וגם אותם,
בביכול איך ארים פני בפני כל הצדיקים האמתיים ובפני כל
הכשרים שבכל דור ודור איך ארים פני בפני חברי מי יוכל
להצילני אז מבשתי הגדול מי יוכל לעמד בפני כלמתי העצומה
איך אוכל למצא לי מקום לברח ולהטמן שם מפני כלמתי ובשתי

וְחִרְפְּתִי, וּמָה אָשִׁיב שׁוֹלְחֵי דְבָר:

שִׁמְט: כִּי אֶתָּה גְּמַלְתָּ עָמִי כַּמָּה וְכַמָּה טוֹבוֹת בְּכָל יְעַת וּבְכָל שְׁעָה
 וּבְכָל רְגַע בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת וְהֵייתָ מְרִמּוֹ לִי בְּכַמָּה מִיָּנִי רְמִזִּים,
 וְקָרַאתָ אוֹתִי אֶצְלָךָ יִתְבָּרַךְ בְּכַמָּה מִיָּנִי כְרוּזִים וְנִטִּיתָ יָדְךָ אֵלַי,
 וְרִמְזַתָּ לִי מִקְרוֹב וּמִרְחוֹק לְקָרְבִּנִי בְּרַחֲמֶיךָ בְּהִתְקַרְבוֹת גְּדוֹל מְאֹד
 בְּכַמָּה וְכַמָּה מִיָּנִי רְמִזִּים וּכְרוּזִים שׁוֹנִים בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ בְּכָל יוֹם
 וּבְכָל שְׁעָה מִמָּשׁ, אֲשֶׁר לְפִי הִתְנוּצְצוֹת אֶחָד שֶׁהָיָה מִתְנוּצֵץ לִי
 אֶלְהוֹתְךָ יִתְבָּרַךְ וְרְמִזֶּיךָ וּכְרוּזֶיךָ הַקְּדוּשִׁים, הָיָה רָאוּי לִי לְבָלִי
 לְעֵבֹר עַל רְצוֹנְךָ אֲפִלּוֹ תִּנּוּעָה קְלָה שֶׁבְּקִלּוֹת וְאֲפִלּוֹ עַל תִּנּוּעָה קְלָה
 בְּעֶלְמָא, אִם לֹא הָיָה כְּרָאוּי, חַם וְשָׁלוֹם כְּרְצוֹנְךָ בְּשִׁלְמוֹת, הָיָה
 רָאוּי לִי לְפַל עַל פָּנָי וְלִשְׁכַּב בְּבִשְׁתִּי וּלְהִתְכַסּוֹת בְּכִלְמָתִי, עַד
 שֶׁכְּמַעַט תֵּצֵא נַפְשִׁי, חַם וְשָׁלוֹם, וְשִׁלָּא אוֹכֵל לְהָרִים פָּנָי כִּלְ מְכָל
 שְׁכֵן וְכֵן שָׁכֵן שֶׁאֶתָּה הֵייתָ מִתְנוּצֵץ לִי הִרְבֵּה הִתְנוּצְצוֹת בְּלִי
 שְׁעוֹר בְּכַמָּה בְּחִינּוֹת וּבְכַמָּה גְּלָגוּלִים גְּלָגְלַתָּ עָמִי, וְכַמָּה סְבוֹת
 סִבְבַת עָמִי, סְבוֹת טוֹבוֹת וְשִׁאִינָן טוֹבוֹת וְהַכֵּל הָיוּ לְטוֹבָתִי, כִּדִּי
 לְרִמּוֹ לִי עַל יָדָם לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּכַמָּה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל חֶבֶה קָרַאתָ אוֹתִי,
 וּבְכַמָּה רְמִזִּים שׁוֹנִים רְמִזַתָּ אֵלַי לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ וְלֹא דֵי שִׁלָּא חֶסְתִּי
 עָלַי לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וְלִהְיוֹת כְּרְצוֹנְךָ הַטוֹב בְּשִׁלְמוֹת, אַף גַּם
 הֵייתִי כְּמַסְלֵק הַבוֹשָׁה מֵעַל פָּנָיו, וּמִרְדָּתִי נִגְדָּךָ בְּשִׁאֵט בְּנַפְשׁ
 בְּמִרְד וּבְמַעַל, וּפְגַמְתִּי פְגַמִּים הִרְבֵּה מְאֹד, לֹא יוֹם אֶחָד וְלֹא יוֹמִים
 וְלֹא עֶשְׂרֵה יָמִים וְלֹא חֹדֶשׁ וְלֹא שָׁנָה אֶחָת כִּי אִם הִרְבִּיתִי לְפִשְׁעַי
 וּלְפַגְמִים יָמִים וְשָׁנִים הִרְבֵּה הוֹסַפְתִּי יָמִים עַל יָמִים שָׁנִים עַל שָׁנִים,
 מְלֵאִים חֶטָּא וְעוֹן וּפְשִׁעַי, מְלֵאִים חֲרָפוֹת וּבוֹשׁוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרָאוֹת,
 אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְסַבְּלָם:

שֵׁנ: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֶתָּה לְבַד יַדְעָתָ צַעַר הַבוֹשָׁה בְּעֶלְמָא דְאֶתִּי

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתנן מזהר מזהר וצ"ל "צדק מצוי מקוה שיהיה מצוי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּעֶלְמָא דְקָשׁוּט אַתָּה לְבַד יְדַעְתָּ אוֹתוֹ הָעֲנוּי וְהַצֶּעַר הַגָּדוֹל
וְהַנּוֹרָא שֶׁל הַבּוֹשָׁה שֶׁל מִי שֶׁלֹּא קָשַׁט עֲצָמוֹ לְהַלּוֹלָא דְבֵי מַלְכָּא
מִכָּל שָׂכֵן מִי שֶׁקִּלְקַל וְלִכְלֹף עֲצָמוֹ בְּכַמָּה מֵיָנִי פְּגָמִים וְלִכְלוּכִים
מִכָּל-שָׂכֵן וְכוּ' (וַיִּפְרֹט כָּל אֶחָד מֵהַ שְׁעָשָׂה אֶת נִגְעֵי לְבָבוֹ) אַתָּה לְבַד יְדַעְתָּ
שְׂאִין צֶעַר וְעֲנוּי וְיִסּוּרִין בְּעוֹלָם נְחֻשְׁבִים כָּלֵל כְּנֶגֶד הַצֶּעַר שֶׁל
הַבּוֹשָׁה הַזֹּאת חֵם וְשָׁלוֹם, וְאַפְלוֹ צֶעַר גִּיהֵנָם הַקָּשָׁה וְמֵר מִכָּל מֵיָנִי
יִסּוּרִין קָשִׁים וְמָרִים שְׁבַעֲוֹלָם הַזֶּה אֲשֶׁר אִם יִתְקַבְּצוּ יַחַד כָּל מֵיָנִי
יִסּוּרִים וְעֲנוּיִם קָשִׁים וְמָרִים שְׁבַעֲוֹלָם, עַל אָדָם אֶחָד, חֵם וְשָׁלוֹם, כָּל
יָמֵי חַיָּו חֲלִילָה, לֹא יִהְיוּ נְחֻשְׁבִים מְאוּמָה כְּנֶגֶד שְׁעָה אַחַת וְאַפְלוֹ
כְּנֶגֶד רַגַע אַחַת שֶׁל צֶעַר שֶׁל גִּיהֵנָם וְאַף-עַל-פִּי-כֵן אֲפְלוֹ צֶעַר שֶׁל
גִּיהֵנָם הַקָּשָׁה אֵינּוּ נְחֻשְׁבִים כָּלֵל כְּנֶגֶד צֶעַר הַבּוֹשָׁה, שֶׁהוּא צֶעַר גָּדוֹל
מִכָּל מֵיָנִי צֶעַר וְיִסּוּרִים שְׁבַעֲוֹלָם, וְאַפְלוֹ מִצֶּעַר גִּיהֵנָם, כִּי אֲשֶׁר גָּלוּ
לָנוּ צְדִיקִיךָ הָאֱמִתִּיִּים:

שְׂנֵא: וְאִי אֲפֹשֶׁר לָנוּ לְצִיר כָּלֵל בְּזֵה הָעוֹלָם, כְּשֶׁאֲנוּ מְלַבְּשִׁים
בְּגִשְׁמִיּוֹת גּוֹפְנוֹ, לְצִיר בְּשִׁכְלָנוּ צֶעַר הַבּוֹשָׁה שֶׁל עֶלְמָא דְאֵתִי אוֹי
לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה אוֹי לְאוֹתָהּ כְּלָמָה וְאִם חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ,
אָמְרוּ: כָּל צְדִיק נִכְוָה מִחֶפְתּוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה וְגַם
אָמְרוּ פְּנֵי מִשָּׁה כְּפָנֵי חֶמָה, פְּנֵי יְהוֹשֻׁעַ כְּפָנֵי לְבָנָה אוֹי לְאוֹתָהּ
בוֹשָׁה אוֹי לְאוֹתָהּ כְּלָמָה וְאִם כָּל צְדִיק וְצְדִיק יִתְבַּיֵּשׁ כֶּף בְּפָנֵי
חֲבֵרוֹ הַגָּדוֹל מִמֶּנּוּ, אֲנִן מַה נִּעְנֵי אֲבִתְרִיהוּ, אֲנִחְנוּ מַה נֹּאמֵר וּמַה
נְדַבֵּר, בְּאִיזָה לְשׁוֹן נְדַבֵּר מִבְּשִׁתְנוּ וּכְלָמְתְנוּ, וְאִיהָ הַמְּלִיץ שְׂיוּכַל
לְאַרְגַּ מְלִיצוֹת עַל עֲצָם כְּלָמְתְנוּ וְחִרְפְתְנוּ וְאִיהָ הַמְּקוֹנֵן שְׂיוּכַל
לְקוֹנֵן עַל עֲצָם צֶעַר בְּשִׁתְנוּ וְאִיהָ הַמְּעִתִיר הַיּוֹדֵעַ לְרַצוֹת וּלְפִיִּם,
שְׂיוּכַל לְהַעֲתִיר וּלְרַצוֹת וּלְפִיִּם אוֹתָךְ שֶׁתֹּאסֵף אֶת חִרְפְתְנוּ, וְתִכְסֶּה
עַל כְּלָמְתְנוּ: